

Mano mylimiems, nuostabiems vaikams
Beatie, Trevorui, Toddui, Nickui, Samei,
Victoriai, Vanessai, Maxxui ir Zarai.

Būkite drāsūs ir varge, ir laimėje, priimkite
išmintingus sprendimus ir būkite saugūs
rizikuodami.

Gyvenkite laimingi ir palaiminti, sėkmingi
ir saugūs. Visados.

Myliu jus iš visos širdies.
Mama (D. S.)

1 skyrius

Merė Margareta Keli, vadinama Mege, sulaukusi aštuonerių jau buvo gyvenusi keturiose karinėse bazėse. Kitokio gyvenimo ji neįsivaizdavo ir jai jis patiko. Jos tėvas Kevinas, oro pajėgų lakūnas bandytojas, buvo apdovanotas už misijas Vietname. O senelis, tėvo tėvas, buvo laivyno lakūnas per Antrąjį pasaulinį karą.

Megė dievino tėvą – aukštą, gražų ir linksmą. Mergaitei patiko stebėti, kaip jis skraido lėktuvais, tačiau ji žinojo, kad mamą tai gąsdina. O tėvas nieko nebijojo ir mokė dukterį būti drąsiai. Ji stengėsi nenuvilti jo. Megės broliukas Tomis taip pat troško būti narsuolis ir pareiškė tapsiąs lakūnu kaip tėtis. Penkeriais metais vyresnė už brolį Megė padėjo prižiūrėti jį, kai mama būdavo užsiėmusi. Prieš susilaukdama Megės, Ema dirbo slaugytoja, bet dabar augino vaikus namie ir visada turėdavo daug darbų. Oro pajėgos suteikė šeimai gerą gyvenimą. Megės tėvas buvo eskadrilės vadas ir skraidydavo į mokomąsias misijas. Kai mergaitė buvo devynerių,

jie persikėlė į naują bazę Nevadoje. Tačiau mamai čia nepatiko, nes dienomis buvo karšta ir, pasak jos, tėvo misijos tapo pavojingesnės, bet ji nepaaiškino kodėl. Kartais Megė girdėdavo juodu ginčijantis dėl to, bet tėvui patiko jo darbas. Kalbant apie skraidymą jo akys ir visas veidas nušvisdavo. Jam patiko viskas, kas susiję su lėktuvais.

Jie gyveno šioje bazėje vos tris mėnesius, kai tėvas išskrido į įprastą mokomąją misiją. Tą rytą prieš išeidamas jis pabučiavo lovoje gulinčią Megę ir miegantį Tomį. Ema atsikėlė ir pro virtuvės langą stebėjo jį nuvažiuojantį. Kai Tomis ir Megė pusryčiavo, du kariškiai pasibeldė į duris, įėjo ir susėdo svetainėje su motina. Ema neišleido nė garso, tik sėdėjo ir tyliai verkė, kad vaikai neišgirstų. Po kurio laiko vyrai išėjo.

Vėliau motina pasakė vaikams, jog tėvas žuvo. Lėktuvas sugedo ir tapo nevaldomas. Kariškiai patikino Ema, kad jei Kevinas Kelis neįstengė nutupdyti lėktuvo, niekam nebūtų pavykę.

Po trijų dienų Megė ir Tomis dalyvavo tėvo laidotuvėse. Netgi prabėgus daugeliui metų Megė vis dar prisiminė, kaip siaubingai ji jautėsi ir niekaip negalėjo patikėti, kad tėtis nebegriš namo. Jo eskadrilės vyrai sulankstė vėliavą, kuria buvo užklotas karstas, ir atidavė motinai, ši užsimerkusi glaudė ją prie krūtinės. Megė manė, kad mama nualps, bet nenuualpo. Mergaitė tikino save, kad turi būti drąsi, kaip mokė tėvas. Ir ji buvo dar drąsesnė, negu manė kada galėsianti būti. Ji prižiūrėjo Tomį ir gamino valgyti, kai po

laidotuvių motina visą laiką gulėjo lovoje, verkė ir beveik nesikėlė.

Jie kurį laiką pagyveno pas Emos tėvus Oklahomoje, o paskui grįžo ir išsikraustė iš bazės į Las Vegasą. Megė pirmą kartą apsigyveno tarp civilių ir ėmė lankyti vietos mokyklą. Ema susirado kasininkės darbą kazino. Ji nebenorėjo būti slaugytoja, nes daug laiko nedirbo šio darbo. Las Vegase jie gyveno pusę metų, išsilaikė iš motinos atlyginimo ir tėvo pensijos. Po to kraustėsi dar į tris valstijas ir galiausiai atsidūrė Majamyje, kur Ema gavo geresnį darbą kurorto viešbutyje – tapo manikiūrininke sveikatingumo centre. Ji gyveno ramiai, nevaikščiojo į pasimatymus, kol susipažino su Hariu Šermanu.

Kai Ema sutiko Harį viešbutyje Majamyje, kur jie abu dirbo, Megei buvo keturiolika, tėvas miręs jau penkerius metus. Haris dirbo restorano vadybininku. Jis nebuvo toks gražus kaip Megės tėvas. Be to, buvo neįdomus – ne didvyris ir ne lakūnas. Bet motina manė, kad tai nesvarbu. Jiems reikia vyro, kuris nerizikuotų gyvybe kasdien eidamas į darbą. Pasak motinos, jei tėvas nebūtų įsimylėjęs skraidymo, šiandien būtų gyvas. Jis galėjo būti bet kuo: staliumi, santechniku, mokytoju, rangovu, tačiau mėgo pavojus. Kas kart, kai Tomis pasakydavo, kad užaugęs nori skraidyti lėktuvais, Ema griežtai liepdavo jam sugalvoti ką nors kita, jei nenori žūti. Vaikai išmoko nesišnekėti nei apie tėvą, nei apie skraidymą.

Haris buvo padorus žmogus, ramus, rimtas, nesijuokė kaip tėvas ir nepasakodavo linksmų istorijų, mažai šnekėjosi su Mege ir Tomiu. Bet motina teigė, kad jis turi gerą darbą. Praėjus metams nuo pažinties, jie apsigyveno viename bute. Motina pasakė, kad jiedu susižadėjo. Po mėnesio jie susituokė.

Megei buvo penkiolika, kai motina ištekėjo rotušėje. Po ceremonijos jie keturiese papietavo restorane. Tą vakarą Haris kaip paprastai išėjo į darbą, mieste vyko didelė konferencija. Haris gražiai elgėsi su jais ir Megei netrukdė. Jis pats neturėjo vaikų ir mėgino būti tėvu jiems, bet visada dirbdavo iki vėlumos, tiekdamo maistą konferencijų dalyviams, gyvenantiems viešbutyje. Ema atrodė laiminga su antruoju vyru, bet jos akys niekada nenušvisdavo kaip tada, kai išgirsdavo įsukant Kevino automobilį ar kai jis įžengdavo į namus. Gyvenimas su Hariu buvo kitoks. Jiedu daug dirbo, Megė ir Tomis ilgai būdavo vieni, kol motina grįždavo namo. Kartais Megė pagamindavo vakarienę sau ir broliui. Jie nebebuvo tokia šeima, kaip tėvui esant gyvam, – neužsiimdavo bendra veikla, nesilinksmindavo, tiesiog gyveno vienuose namuose. Tačiau visi žinojo, kad kiekvieną vakarą Haris grįš namo. Jo darbas buvo nepavojingas ir pamažu panika išnyko iš motinos akių. Haris nebuvo nei žavus, nei įdomus, bet buvo patikimas.

Grįžęs iš darbo vakare, Haris sėdėdavo priešais televizorių, išgerdavo kelias skardines alaus. Jis guldavosi vėlai, o iš ryto, kai vaikai išeidavo į mokyklą, dar miegodavo. Tačiau jis

vis tiek neturėdavo apie ką su jais kalbėtis. Jis teigė Emai nešęs įpratęs prie vaikų. Kartą per savaitę jis paduodavo Megei traškančią dvidešimties dolerių banknotą ir liepdavo nueiti į kiną su draugais ar ką nors nusipirkti. Kartą Haris nupirko Tomiui futbolo kamuolį, bet neturėjo laiko žaisti kartu. Tas savaitinis dvidešimties dolerių banknotas buvo vienintelis Megės kontaktas su patėviu. Motina dabar atrodė visiškai kitokia, tarsi tėvui žuvus kažkas joje būtų mirę.

Kai Megei sukako šešiolika, o Tomiui vienuolika, praėjus metams po Emos ir Hario vestuvių, Haris buvo perkeltas į didesnę viešbutį Čikagoje, priklausantį tam pačiam tinklui. Naujas darbas buvo geresnis, atlyginimas didesnis ir daugiau atsakomybės. Emai tai nepatiko. Ji teigė, kad šeima beveik nematys Hario, nes jis dirbsiąs visą laiką. Vis dėlto jie persikraustė, gavo geresnę butą negu Majamyje. Megė nuolat ilgėjosi Floridos ir draugų. Mokykla Čikagoje buvo daug didesnė negu Majamyje. Tomis lankė kitą mokyklą už kelių kvartalų ir taip pat buvo nepatenkintas.

Ema norėjo įsikurti priemiestyje, bet Haris pasakė, kad jam reikia gyventi arčiau darbo. Emai buvo pasiūlytas darbas viešbučio suvenyrų parduotuvėje, ir kartais ji nusileisdavo į apačią aplankyti Hario. Motina gyveno su patėviu jau dvejus metus, bet Megei atrodė, kad jie svetimi vienas kitam. Ji mėgino pasikalbėti apie tai su motina, ir Ema pasakė, kad jai patinka toks gyvenimas, nes jis saugus, kaip tik toks, kokio jai reikia. Ji suslėpė visas Kevino nuotraukas, bet

Megė pasidėjo dvi į savo rašomojo stalo stalčių, kur galėjo nuolat matyti, ir atidavė Tomui vieną, kur tėvas vilki lakūno uniformą.

Palyginti su tėvu, Haris atrodė kaip apkūnus senyvas vyriškis. Kevinas buvo aukštas, lieknas ir nuolat šypsodavosi. Kai jis žuvo, Ema buvo trisdešimt dvejų, susipažino su Hariu trisdešimt septynerių, o dabar jai trisdešimt devyneri. Megės draugų motinos buvo panašaus amžiaus, tačiau kupinos gyvybės, o Ema atrodė kaip senutė. Hariui neseniai sukako penkiasdešimt, bet atrodė netgi vyresnis. Megė manė, kad jos tėvas buvo toks išvaizdus, o motina, jam gyvam esant, atrodė graži, tačiau grožis nuvyto. Ji nebesirūpino savimi, o Hariui tai nerūpėjo. Jis buvo ištikimas ir atsakingas vyras ir priėmė žmoną tokią, kokia yra. Kartais Ema pašnekėdavo, kad reiktų vėl dirbti slaugytoja, bet prabėgo jau daug metų, slaugytojos darbo valandos būtų ilgos, todėl ji imdavosi kitokių pagalbinių darbų.

Megė svajojo baigusi mokyklą grįžti į Floridą. Ji ilgėjo si šilto oro ir draugų. Civiliams kraustytis į kitą miestą yra sunkiau nei iš vienos oro pajėgų bazės į kitą. Armijoje tave visada maloniai sutikdavo ir pasijusdavai kaip namie. Civilių gyvenime tau niekas nepadeda prisitaikyti, turi verstis pats, susirasti draugų mokykloje. O dauguma mergaičių buvo nemalonios.

Septyniolikmetė Megė, atvykusi į Čikagą, pradėjo lankyti dvyliktą klasę, valgykloje pietaudavo viena. Jai nepavyko

prisidėti prie populiarių merginų, bet ji ir nenorėjo. Vaikiniai nepastebėdavo jos, tačiau Megei tai nerūpėjo. Ji mokėsi gerai, bet mokykla jai nepatiko. Ji beveik nepažino mokytojų, o jie nemėgino pažinti jos. Megė ketino stoti į valstybinį universitetą, bet dar nežinojo, ką nori studijuoti. Vasarą motina rado jai padavėjos darbą viešbutyje. Megė nekenė šio darbo, bet nežinojo, ką dar galėtų veikti. Ji netgi abejojo, ar nori studijuoti, bet motina pasakė, kad tėvas būtų to tikėjęsis, taigi Megei atrodė, jog neturi kito pasirinkimo.

Vieną dieną Megė ėjo iš mokyklos, kai kažkas prašvilpė pro ją, veidu net pajuto vėją. Jis galėjo ją parversti, jei būtų atsidūręs arčiau, bet buvo atsargus. Megė nežinojo, kas jis. Atsigręžusi ir pažvelgusi pamatė vaikną, lekiantį visu greičiu ant riedlentės. Jis atsigręžė ir pamojavo jai. Megė nebuvo mačiusi tokios akinančios šypsenos nuo tada, kai tėvas buvo gyvas. Vaikinas buvo aukštas kaip Kevinas, šviesiaplaukis. Kai jis atsigręžė, Megė išvydo mėlynas akis. Jis buvo užsitraukęs megztą kepuraitę, saugančią nuo žvarbaus rudens vėjo. Megė ketino riktelėti, kad saugotųsi, kai lekia pro ją, bet nespėjo – vaikinas šypsodamasis pasuko už kampo ir dingo. Atsipeikėjusi iš išgąščio, Megė nuėjo į autobusų stotelę, kur turėjo susitikti su Tomiu ir važiuoti namo, ir pamiršo vaikną ant riedlentės. Vėl pamatė jį po kelių dienų eidama į mokyklą. Vaikinas nušoko nuo riedlentės ir nešėsi ją visą likusį kvartalą iki mokyklos. Kai jis priėjo prie Megės, ši papriekaištavo:

– Negalima važinėti riedlente šaligatviu.

– Aš ir nevažinėju, norėjau tik pasisveikinti su tavim, – išsišiepęs paaiškino jis. Jo šypsena pirmiausia nušvietė akis, o paskui pakeitė visą veidą. Vaikino akys buvo ryškiai mėlynos, jį supo berniokiško nekaltumo aura.

– Vos nepargriovei manęs, – susiraukusi subarė jį Megė, nežinodama, ką dar pasakyti. Ji dar nesusitikinėjo su vaikiniais. Jos klasės draugės buvo daug šaunesnės už ją. Palyginti su jomis, Megė buvo visai nepatyrusi. Būdama septyniolikos ji tik kartą bučiavosi su vaikinu. Bet jis atėjo į mokyklos šokių išgėręs, ir ji išsigandusi pabėgo.

– Ne, nebūčiau tavęs pargriovęs, – patikino vaikinai. – Niekada to nepadaryčiau. Kurį laiką tave stebiu. Tu naujokė?

Vaikinas domėjosi Mege ir atrodė labiau pasitikintis savi nei ji. Megės delnai suprakaitavo, nors kalbėdamasi su juo stengėsi atrodyti abejinga.

– Mokausi čia nuo pernai. Atsikraustėme iš Majamio bandžio mėnesį.

Vaikinas švilptelėjo.

– Oho, dideli pokyčiai. Visų pirma, oro.

– Ir mokyklos, – pripažino ji.

Vaikinas buvo pastebėjęs, kad ji laikosi nuošalėje nuo kitų merginų. Mokykla didelė, nelengva susirasti draugų.

– O kodėl atsikėlėte į Čikagą? – paklausė jis.

– Patėvis čia gavo darbą, todėl turėjome kraustytis.

– Ir mano tėvai išsiskyrę, – prisipažino jis. – Tai kartais užknisa, tiesa?

– Mano tėvas mirė prieš aštuonerius metus. Mama iškėjo antrą kartą, kai man buvo penkiolika, – tyliai pasakė Megė.

– O, užjaučiu. Kaip skaudu. Vėžys? – atsargiai pasiteiravo vaikinai.

– Jis buvo lakūnas bandytojas, – išdidžiai paaiškino ji. – Ir naikintuvo pilotas Vietname. Jo lėktuvas sugedo ir sudužo. Kai tėtis buvo gyvas, gyvenome smagiai. Mes dažnai kraustydavomės. Civilių gyvenimas ne toks įdomus.

Megė pažvelgė vaikinui į akis, kai tasai atvėrė duris ir palaikė jai, ir jiedu kartu įžengė į mokyklą. Vaikinas pasakė, kad jis taip pat abiturientas. Jų laidoje tūkstantis moksleivių, todėl dar sunkiau susipažinti, o Megė drovi. Prieš atsikraustydama į Majamį ji lankė kelias mokyklas, bet niekaip neapsiprato šioje. Sunku būti naujoke. Megei atrodė, kad civilių tėvų vaikai, ypač merginos, daug labiau pasipūtę negu kariškių. Karinės bazės mokykloje tavo padėtis labai priklauso nuo tėvo laipsnio. O čia – nuo daugelio dalykų: kur gyveni, kaip rengiesi, kokių automobiliu važinėja tavo tėvas, tėvų profesijos. Skirtingai nuo kitų merginų, Megė neturėjo jokių akivaizdžių jos padėties rodančių ženklų, kurie padarytų joms įspūdį, todėl nė nemėgino.

– Tavo tėvas atrodo kietas. Kai baigsiu mokyklą, norėčiau išmokti skraidyti parasparniu, – šyptelėjęs pasakė vaikinai.

– Ar nenori būti lakūnu? – Megės akys užsidegė. Pagaliau! Ši tema jai gerai žinoma.

– Trokštu daugelio dalykų. Norėčiau dalyvauti motociklų lenktynėse. Savaitgaliais draugas leidžia man važinėti savuoju.

– Tai pavojinga, – pasakė Megė.

– Kaip ir viskas, ką verta daryti. Svajoju šokti su parašiu-tu ir sužinoti, koks tai jausmas, – šypsodamasis pasakė jis, o paskui apgailestaudamas pažvelgė į ją. – Man pamoka po penkių minučių. Ekonomika. Mane ji knisa.

– Ir mane, – nusijuokė Megė. – Man patinka istorija ir ispanų kalba.

– Nekenčiu mokyklos, – pasakė jis.

Pastaruoju metu Megei atrodo, kad ir ji nekenčia. Maja-myje lankyta mokykla buvo mažesnė, lengviau viską rasti, ji mokėsi ispanų bendraudama su ispanakalbiais klasės drau-gais. O Čikagoje niekas nekalba ispaniškai.

– Na, tai iki, – atsisveikino vaikinai, sustojo prie savo spintelės ir įdėjo riedlentę.

Megė praėjo pro jį ir patraukė link savo spintelės tolima-jame kito koridoriaus gale. Buvo malonu pasišnekučiuoti su nauju pažįstamu.

Megė nematė vaikinai kelias dienas, bet penktadienį jis pasivijo ją, išeinančią iš mokyklos. Megė skubėjo susitikti su broliuku prie autobusų stotelės.

– Ar nori rytoj pažiūrėti, kaip lenktyniausiu? – paklausė jis. – Draugas paskolins motociklą. Man ką tik sukako aš-tuoniolika ir gavau vairuotojo pažymėjimą.

Pamąsčiusi Megė nusprendė, kad nori pamatyti, kaip jis lenktyniaus. Tai atrodė įdomu. Ji nežinojo, ką apie tai pasa-

kys mama. Tikriausiai nepagirs. Bet Megė neketino klausti. Mamai nebūtina žinoti visko, ką ji veikia. Tik reikės rasti, kas prižiūrės Tomį. Megė rūpindavosi broliuku šeštadieniais, nes motina dirbo suvenyrų parduotuvėje. Ji buvo paskirta vadove.

– Turiu prižiūrėti brolių. Jei rasiu, kas mane pavaduos, ateisiu. Kur tos lenktynės vyks?

Jis pasakė lenktynių vietą. Iki šios senosios trasos ilga kelionė autobusu nuo jos namų. Megė susidomėjo juo ir suvokė, kad vis dar nežino jo vardo.

– Atsivesk ir brolių. Kiek jam metų?

– Dvylika. Jis tikriausiai pasakytų mamai, kur eina, bet jam patiktų pažiūrėti lenktynes.

– Tai atsivesk, jei nori.

– Ar turi brolių ir seserų?

Vaikinas papurtė galvą.

– Ne. Tėvai išsiskyrė, kai man buvo dveji. Susitikę jie tik barasi. Aš gyvenu su mama, o tėvas dirba laivuose ir nuolat plaukioja. Retai jį matau.

Megė linktelėjo. Jie abu turi savų skausmų.

– Kuo tu vardu? – paklausė jis.

– Megė Keli.

– O aš – Polas Gilmoras, – tarė jis, ir abu nusišypsojo.

– Pamėginsiu ateiti į tavo lenktynes, – pažadėjo Megė, nors nebuvo tikra, ar galės, ir nubėgo, kad nepavėluotų susitikti su broliu.

Jai pasisėkė – vos susitikus su Tomiu stotelėje, šis pareiškė, kad rytojaus dieną draugas pasikvietė jį į kepsnių vakarėlį savo namuose su nakvyne. Brolis daug lengviau susirasdavo draugų negu Megė. Bet Tomiui tik dvylika, jam daug lengviau susidraugauti su savo amžiaus berniukais negu jai su merginomis. Dauguma jos bendraklasių turėjo vaikus arba bendravo su savo grupele. Megė nesijausdavo gerai jokioje grupėje. Ji nenorėjo išsišokti ir nemokėjo patraukti savo amžiaus vaikų dėmesio. Kaip tik dėl to ji patiko Polui, Megė atrodė maloni mergina, su ja lengva šnekėtis, ir ji natūraliai graži: tamsūs, žvilgantys plaukai, žalios akys, veidas be kosmetikos, aukšta, liekna, dailios figūros. Polui atrodė, kad ji nežino esanti graži.

Kitą dieną, palydėjusi Tomį pas draugą, Megė autobusu nuvažiavo į lenktynių trasą. Diena buvo žvarbi, Megei teko paėjėti kelis kvartalus, o pasiekus lenktynių vietą jos veidas ir rankos buvo sustingę nuo šalčio. Tribūnoje sėdėjo nedaug žiūrovų, didžiąją dalį sudarė vyrai. Megė atėjo kaip tik laiku, kad pamatyti lenktyniaujančią Polą. Jis pasiekė finišą trečias iš dvylikos vyrų ir vyresnių vaikų. Visi važiavo perdirbtais motociklais. Kirtus finišo liniją Polo motociklas paslydo ir nučiuožė šonu, vaikinai persirėžė ranką ir nusibrozdino skruostą. Priėjusi Megė padėjo išvalyti kraujuojančią žaizdą rankoje, bet atrodė, kad Polas nė nepastebi susižeidęs. Jis švytėjo iš džiaugsmo, kad atvažiavo trečias. Kiti lenktynininkai plekšnojo jam per nugarą, kažkuris padavė skardinę

alaus. Apimtas džiugios akimirkos nuotaikos, Polas nė ne-jautė nubrozinto veido. Jis pasiūlė Megei nuvažiuoti moto-ciklu į jo namus netoliese.

Kai jie nuvyko, Megę sukrėtė, kad vaikiną gyvena tokioje skurdžioje miesto dalyje. Polas paliko draugo motociklą ap-šiuirusio namo garaže, tada jiedu nuėjo į jo namus – paprastą kotedžą. Viduje smirdėjo prarūgusiu maistu, buvo pilka ir skurdu. Polas stebėjo Megės veido išraišką, bet neatrodė, kad jai tai būtų svarbu. Merginai buvo įdomesnis vaikiną, o ne jo būstas. Megė buvo vienintelė mergina, kurią Polas pasi-kvietė į namus.

– Kaip tavo veidas? – paklausė ji.

– Gerai, – atsakė Polas. Jis atrodė netvarkingai – striukė išpurvinta, rankovė suplėšyta, kai virsdamas susižeidė ran-ką. – Kol kas čia geriausias mano pasiektas laikas.

– Ar baigęs mokyklą tikrai ketini dalyvauti motociklų lenktynėse? – paklausė Megė.

Jis energingai linktelėjo, akys nušvito, ir tai Megei primi-nė tėvą, kai šis šnekėdavo apie skraidymą.

– Tikrai. Noriu kur nors tapti geriausias, kai būsiu vyres-nis. Kokiose lenktynėse. Dievinu motociklus.

Megė matė, kad jis kalba nuoširdžiai. Polas įpylė jai limo-nado, išėmęs butelį iš beveik tuščio šaldytuvo. Jie susėdo ant įdubusios sofos ir šiek tiek pasišnekėjo, paskui Megė susi-ruošė eiti – kelias į namus ilgas, o reikėjo grįžti prieš mamai pareinant iš darbo, nes ji nenorėjo atskleisti, kur buvo.

– Gal rytoj norėtum į kiną? – pasiūlė Polas.

Megė linktelėjo ir droviai nusišypsojo.

– Norėčiau.

Polas palydėjo ją iki autobusų stotelės. Megė galvojo apie jį visą kelią atgal ir grįžusi į namus, bet nė neužsiminė motinai. Kitą dieną ji susitiko su Polu prie kino teatro miesto centre. Ji nustebė, kad vaikiną atvažiavo motociklu. Po filmo Megė važiavo su juo ir paprašė išleisti ją už kelių kvartalų nuo namų. Jei mama pamatytų, užmuštų ją. Motociklai, kaip ir kiti rizikingi dalykai, jų šeimoje griežtai draudžiami. Ema baiminosi, kad Megė ar Tomis pasuks tėvo keliu, netgi nenorėjo, jog sūnus lankytų bet kokios sporto šakos treniruotes, o jis troško žaisti futbolą, kai po dvejų metų pereis į gimnaziją. Tomis paveldėjo atletišką tėvo kūno sudėjimą, jėgą ir lankstumą.

Megei patiko sėdėti ant motociklo už Polo. Tai jaudino. Ji pasakė Polui, kad juos pamačiusi jos motina nualptų.

– Ji nori, kad mes būtume saugūs, nedarytume nieko pavojingo. Tėčiui žuvus, mama eina iš proto dėl tokių dalykų.

– Aš jai nepatiksiu, tiesa? – paklausė Polas.

– Tik neatvažiuok motociklu, jei kada užsuksi pas mus į svečius.

Megė neužsiminė motinai apie Polą iki Kalėdų, o tada nerūpestingai pasakė, kad jis jos mokyklos draugas. Megė pasikvietė Polą vakarienės. Vaikiną mūvėjo džinsus, avėjo sportbačius, vilkėjo seną odinę striukę. Jis buvo gražus:

šviesiaplaukis, mėlynakis, labai mandagus, bet Ema įtariai jį stebėjo. Vaikino pasitikėjimas savimi atrodė per daug pažįstamas. Ji nebenorėjo matyti tokių žmonių, ypač šalia savo vaikų. Polas atrodė subrendęs ir tai gąsdino, kaip ir tvirtumas, įgytas dėl sunkaus gyvenimo. Megės butas buvo daug gražesnis už aptriušusį jo namą su iki galo neužsidarančiais langais, per kuriuos švilpavo vėjai.

– Kada nors aš turėsiu daug pinigų, – patikino Polas, kai jiedu vaikščiojo aplink ežerą.

Ji nusišypsojo.

– O iš kur gausi? Apiplėši banką?

– Nežinau, bet tikrai turėsiu. Ir nupirksiu savo mamai padorų namą, – tarė jis svajingai žvelgdamas į ją.

Megę sujaudino, kaip jis tai ištarė.

– O aš nežinau, ką noriu veikti suaugusi, – pasakė ji. – Mama nuolat kartoja, kaip svarbu turėti stabilų ir saugų gyvenimą. – Megei jau nusibodo to klausytis.

– Man tai nerūpi, – pasakė Polas. – Aš noriu daryti ką nors įdomaus: kopti į kalnus, dalyvauti motociklų lenktynėse, šokinėti su parašiotu. – Jo akys žėrėjo, tarsi matytų save tai darantį.

– O aš netgi bijau važinėti amerikietiškais kalneliais. Verčiau mirsiu, negu šoksiu su parašiotu iš lėktuvo ar sklandysiu, – pasakė Megė ir nusiviepė.

– Atiduočiau bet ką, jei galėčiau tai daryti.

Jų meilės istorija truko iki pavasario. Polas buvo pirmas rimtas Megės įsimylėjimas, kol įsikišo motina. Kartą atėjęs

į svečius Polas užsiminė, kad baigęs mokyklą norėtų dalyvauti motociklų lenktynėse. Jam išėjus, Ema paniurusi įžengė į Megės kambarį ir nutvilkiusi dukterį plieniniu žvilgsniu pareiškė:

– Žaidi su ugnimi. Nesupranti, ką darai. Polas dievina pavojus. Jis pakvaišęs dėl jų ir tai parašyta jo veide. Tokiems vaikinams pavojus – tarsi narkotikai. Jis – kaip tavo tėvas ir kada nors sudaužys tau širdį. Tokie anksčiau ar vėliau žūsta, o tu tampi našle. Noriu, kad liautumeisi susitikinėjusi su juo.

Megei tai atrodė mirtinas smūgis. Polas – vienintelis jos draugas.

– Mama, aš nesiruošiu už jo tekėti. Mes dar vaikai.

– Jis – ne vaikas, o jaunuolis ir pavojingas. Jei būsi tokia kvaila, kad sėsi ant motociklo už jo nugaros, gali žūti kartu. Aš to neištversiu. Jau netekome tavo tėčio. Nenoriu netekti tavęs ar Tomio. Polas šaukiasi mirties – kai tik užsimena apie lenktynes, jo net akys nušvinta.

– Jis berniukas, dar išaugs. – Megė kovojo už teisę matytis su Polu, nes negalėjo jo mesti.

– Tokie berniukai niekada neužauga. Jiems visada labiau rūpės rizikuoti gyvybe negu būti su tavim. Pastarąjį kartą lankydamasis pas mus jis šnekėjo, kad norėtų kopti į Everestą. Mege, laikykis kuo toliau nuo jo, – su ašaromis akyse maldavo Ema.

Girdėjęs motiną iš savo kambario, Tomis vėliau paklausė Megės:

– Ketini jį mesti?

– Ne tavo reikalas, – atkirto sesuo ir nuo tos akimirkos liovėsi kalbėti apie Polą.

Jie susitikinėdavo slapta, kelis kartus Megė vos nepermiegojo su juo, bet bijojo pastoti ir dar nesijautė pasiruošusi. Polas mėgino ją įkalbėti, bet ji įstengė išsaugoti skaistybę, kol baigė mokyklą. Megė turėjo kitų rūpesčių: gavo kvietimą studijuoti iš visų universitetų, kur buvo išsiuntusi prašymus, ir nusprendė pasirinkti Ohajų. Polas prieš stodamas į universitetą norėjo praleisti vieną semestrą, nes vyko į lenktynes Pietų Kalifornijoje. Ten ketino susitikti su tėvu, jei šis tuo metu atplauktų į uostą. Tačiau pagrindinis jo tikslas – lenktynės. Polas planavo išvykti praėjus dviem savaitėms po mokyklos baigimo, o Megė susirado vasaros darbą viešbutyje iki rugpjūčio, kol reikės išvažiuoti į studijas Ohajuje.

Nuvykęs į Kaliforniją, Polas užsimanė ten pasilikti. Jis ir taip planavo studijuoti bendruomenės koledže, kad ir kur nuspręstų gyventi. Neišvengiama, kad jų keliai pasuks skirtingomis kryptimis. Jie žinojo, kad galiausiai tai įvyks. Megė mylėjo Polą, bet dar svarbiau – jis tapo jos geriausiu draugu. Ji galėjo kalbėtis su juo apie bet ką, vaikinai žinojo viską apie ją – jos viltis, baimes ir kaip ji ilgisi tėvo. Kartais liūdesys užliedavo Megę lyg potvynio banga. Ji nesuvokė, kaip motina gali mylėti Harį po tokio žmogaus kaip tėvas. Tačiau Ema buvo įbauginta ir bijojo visko. Vakaraus Haris grįždavo pavargęs, bet Ema ir taip nenorėdavo niekur eiti. Sunku

patikėti, kad jai vos keturiasdešimt. Megei atrodė, kad motinai netoli aštuoniasdešimties, Hariui taip pat. Vakaraus jie žiūrėdavo televizorių ir gerdavo alų. Nebuvo alkoholikai, bet Megė matė, kad motinos depresija trunka jau kelerius metus. Megė nebuvo įsitikinusi, kad motina myli Hari, kuris atrodė nuobodžiausias vyras žemėje. Tačiau su juo buvo saugu, ir Emai to užteko.

– Kada mes vėl pasimatysim? – paklausė Megė Polo, artinantis jo išvykimo dienai. Ji džiaugėsi nepermiegojusi su juo, nes suvokė, kad jo neįmanoma sutramdyti. Tikriausiai jis visą gyvenimą liks pašėlęs. Galbūt motina teisi.

– Nežinau, Mege, – liūdnai atsakė Polas. – Ilgėsiuosi tavęs.

Ji tikėjo, jog jis sako tiesą, bet ilgėsis ne taip, kad liktų čia arba grįžtų. Polas degė noru pamatyti pasaulį, patirti įvairių pavojų, atrasti stebuklus, o Megės tai netraukė, ji nejautė jokio rizikos troškulio.

– Tik būk atsargus, – paprašė ji.

Polas kone įkalbėjo ją pasimylėti tą naktį, bet Megė galiausiai nesutiko, nenorėdama prarasti skaistybės su vaiku, kurio galbūt nebepamatys. Ji išlaikė blaivų protą.

Jų paskutinė naktis buvo ir miela, ir liūdna. Megė pasakė motinai nakvosianti pas draugę. Jie apsistojo motelyje, sumokėjo perpus. Prašvitus Polas išvažiavo pasiskolintu motociklu. Saulė auksino plaukus, kai jis atsigręžęs nusišypsojo Megei, pamojo ir dingo už kampo. Megė grįžo namo skaudama širdimi, mąstydamą, kur Polas atsidurs, kokius iššūkius įveiks, į kokius kalnus įkops.

Devynios gyvybės

Tą dieną Polas už sutaupytus pinigus nusipirko motociklą ir leidosi į Kaliforniją. Prieš išvykdamas jis paskambino Megei, bet nebeatvažiavo atsisveikinti. Abu žinojo, kad jų keliai tikriausiai nebesusikirs. Ji suprato, kad niekada nepamirš Polo, jis visad liks jos pirmoji meilė.